

BALLAROSITGES

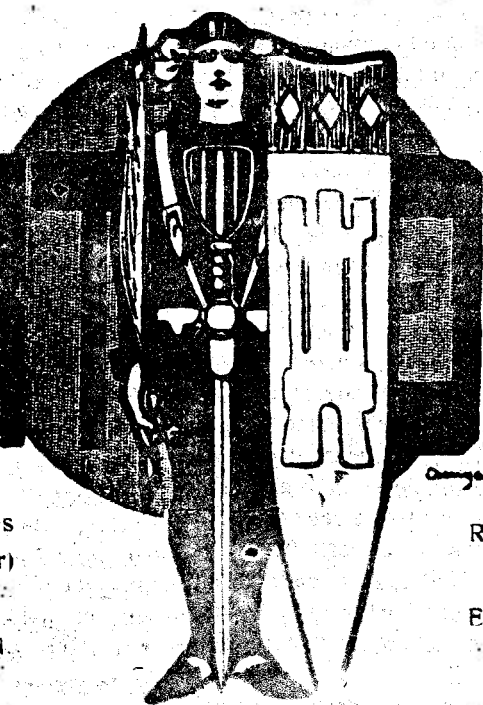
PREUS DE SUSCRIPCIÓ: SITGES: trimestre, 1'75 pessetes
 ESPANYA: any, 8 dies.; AMERICA: id., 2'75 pesos (or)

ANUNCIS. ESQUELES, REMESOS I RECLAMS
 segons tarifa establerta i a preu convencional

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: PARELLADAS, N.º 24.

Telefon n.º 337

Els treballs es publiquen baix la exclusiva responsabilitat
 dels respectius autors. No's retornen els originals.

Del cacicat julianer

A quins extrems!...

En la sessió de la darrera setmana es va produir un incident tan sorollós com no s'havia vist mai a Sitges. I tenia de manar En Julià per a que, en mig del desgavell regnant en tots els ordres que pateix el Municipi, s'arribés per part dels seus esclaus a una actitud tan pinxeca que degenera, que toca els límits de l'agressió personal.

Quin escàndol, cavallers! Unes senzilles paraules del valent regidor nacionalista En Ramón Martí, referents a la poca confiança que li mereix el Cacic en el maneig de sotscripcions públiques (hi han antecedents famosos, sobre tot en 1901), motivaren per part d'En Serra unes paraules grolleres, com d'un lladruc del gos que defensa al seu amo, exaltant-se encara més En Mitjans (amb l'acostumada *delicadesa* d'amparar al parent) que, fet un foll i amb ademans tabernaris, s'atansa fins al nostre company en forma verament agressiva. En Martí, tot impassible, es creuà de braços esperant com acabaria aquella escena incalificable, però el fogós *cosinet*

...miró al soslayo, requirí la espada, caló el chapeo, fuese... y no hubo nada.

Aquets fets, que totes les persones decentes de Sitges judicaran com se mereixen, donaren lloc a que nostre company Planas Robert digués unes paraules plenes de seny, posant de relleu l'actitut de la Presidència, que no sab posar ordre a les discussions i ni fins sab amparar la seguretat personal dels regidors; que ell, apesat de dir sempre amb tota fermesa lo lo que pensa, ha tingut el comediment de no insultar mai a ningú;

però en canvi s'ha vist repetides vegades injuriat barroerament pel referit Serra, de lo que no n'ha fet cas, perquè les coses molestes no les vol sentir; però que s'ha arribat a un punt tan escandalós per part de determinats regidors de la U. M. N. que serà qüestió de preguntar concretament a la Presidència si vol exercir com cal el càrrec, amparant el dret de tots, perquè en cas contrari se hauràn de pendre les degudes precaucions i anar a la Superioritat per salvaguardia del dret dels representants del poble.

En Julià, tot nirviós, amb una evident incapacitat en el despenyo del càrrec, donà per acabat (?) l'incident, sense que els agressors donessin cap explicació. Bona manera de solucionar-lo!

¿A quin extrem ha arribat el Cacic que, per defensar-lo públicament, sols trobi persones tan *calificades* com les descrites? El colmo!...

I lo més incalificable ha sigut que en l'acta de dita sessió no se esmentà per a res l'incident, essent la mateixa una còpia exacta de la ressenya d'*El Eco*, que escriu el mateix Julià. ¿De què serveix, doncs, el Secretari, si té d'arribar a l'extrem de fer les actes copiant-les al peu de la lletra de lo que escriu l'Alcalde en el seu setmanari?

Tant servilisme, impropri d'un funcionari, quin deure elemental és redactar les actes amb arrèglo a la veritat extricta, motivà que els regidors nacionalistes anunciessin que no firmarien l'acta, feta en forma tan... *ingeniosa*... —per no dir altra cosa.

Elogi de les Muntanyes

I
 En les matinades i en les postes del sol, cap al mes de gener de l'any 1897, contemplava de la meua cel·la estant a Monjuïc, la silueta llunyania de les més altes muntanyes de Mallorca. Era un tarter blavós que presentava al cim una gran depressió, com si vista d'aprop la imatge hagués de ésser mig-partida per dalt.

El primer dels presos que va obirar-la en va cridar a la reixa arborat d'una il·lusió impensada. La presó s'haurà fet gran. Ni el cel ni la mar oferien abans als nostres ulls un punt de repós en la contemplació; per tant que d'allí dalt no tenien precisió que els rellevés en el pensament d'aquell no-res que és per a nosaltres l'infinit.

Ni jo ni els altres havíem estat mai a Mallorca: aixís és que la imatge de les seves muntanyes no era el cap d'una madeixa que ens permetés descapdellar la rica vena dels records. Per a nosaltres era una imatge pura, despüllada de tota boira sentimental, estrangera visió que no prenia part en les nostres penes, ni tenia res que veure amb les esperances que eren el nus cordial de la nostra vida.

Però si no les podíem abastar amb les mans, ni fer retrunyir amb els nostres crits, tan mateix eren com una òstia matinal que renovava en les nostres ànimes la comunió amb el món, com la visita meravellosa que abocada a la reixa de la presó ens cantava els goigs de les terres desconegudes. Sense atinar-hi, en la nostra imaginació es cloïa amb el cel i la terra una altra cel·la fins aquella visió perduda en la forària, per on el nostre esperit anava i venia desafortadament.

¿Ai benaventurades les muntanyes que eixamplen als homes la presó d'aquest món! Perque en la plana rasa un arbre a cent passes trenca ja la ratlla de l'horitzó. Mentre que les muntanyes escalonen a hores i a dies de camí els punts de contemplació, tant si és una blava silueta la que es lleva en la llunyania, com si de dalt estant les veiem estendre's i devallar per les terres rossolantes i muntar i ajupir-se l'una darrera l'altra en jaïents i amples onades tempestuoses, transcendència insospitada del nostre ser que pren per elles possessió de l'espai i s'hi encanta i reposa i s'hi assadolla d'infinit.

II

Havíem sortit a trenc d'alba de Can Terrades i quan escalàvem el cim del Puig de Bassegoda per aquella escaleta que sembla una esquadra vertical de la muntanya, el sol va esquiar la boira de una revolada, i ens va sorprendre una sensació ingràvida, com si anéssim a volar.

A corre-cuita vàrem deixar, cama aci cama allà d'un abet, un company que tot ho veia groc i en dansa, i els demés arribàvem al cim, tan punxagut que érem cinc i amb prou feines hi cabíem.

Fa més de vint anys d'això i val a dir que amb tant de temps se m'ha esvaït la impressió de l'espectacle que d'allí dalt se obira. A sota els nostres peus els relleus s'aplanaven mansament, mentres que cap al Nord les serres s'encavallaven fins a les amples espatlles del Canigó, que mai l'havia vist tan alt. Lo que m'ha quedat més a la memòria és el record d'una flor que no havia vist mai ni he tornat a veure fora d'allí: era d'un groc terrós, esparpillada i grossa com la mà d'un nen. El cabrer que venia amb nosaltres, amb els ulls espurnejants de malícia i de misteri, ens va dir: —Si voleu que una dona se us entregui folla d'amor, feu-li beure aigua bullida d'aquesta planta.—

Aquella nit l'havíem de passar a Sant Llorenç de Berdans i l'endemà per Tapis i Massanet volíem tornar al poble de Viura; aixís és que no podíem cançonar gaire pel camí. Però havent dinat a vora d'una font gemada que fluïa per la canal d'un aibre caigut, no sé qui va contar que a poques passes s'hi esqueia la cova on segrestaren l'hereu de Darnius, aquell desventurat que li arrancaven els dits un a un i els enviaven a son pare.

Amb el cor batent de terror i de misteri, ens hi atansàrem poc a poc fins a la verdissa que en cobreix la entrada que se obria dues canes més amunt dels nostres caps. La brosta era tap alta que no ens veíem els uns als altres: quan heu's aquí que una veu d'home va travessar el nostre silenci com una ganivetada. —¡Miquel!— va dir.

¿L'havíem sentida? ¿No l'havíem sentida? ¿Era una veu d'home, gemec del gamarús o il·lusió sonora del nostre espordiment? El cas és que ningú de nosaltres s'anomenava aixís. De primer a poc a poc i després gambant com uns esperitats devallàrem a la Muga i d'allí escalàrem l'ampit de la muntanya sense gosar a dir un mot. Sortí que a l'arribar a Sant Llorenç l'hostaler ens va rebre ballant amb les seves mosses la farandola com un pallardàs.

Les muntanyes són per a l'home banal mers de bellesa, de basarda i de misteri. En la soledat i en els alts silencis l'home s'hi sent voltat per una projecció fantàstica del seu món espiritual que metamorfossea les pròpies al·lucinacions en éssers demoníacs. Les coves dels encantats, els avencs i les cales profundes, les grutes amb les seves gestes de bandolers, com la flor eròtica del Puig de Bassegoda, es metamorfossegien en reminiscències del déu Pà, en visions de bruixes i de fades o en les sensuals quimeres d'Afrodita.

III

Hi ha una mena de passió d'ànima, feta de renovació pueril i d'inconscient oblit de sí mateix, que jo en diria alegria de muntanya. Al llevar-se el sol heu arribat a Santa Fe, i us heu sentit àgils i contents, i aquella tirania del pensament que no us deixava sentir sinó lo que ell volia s'ha esvaït talment que totes les remors i totes les imatges us assalten alhora i us penetren per una mena de ubiqüitat i contrapunt de les més diverses sensacions, fins a produir-vos la impressió d'una trasmutança per la que els éssers i les coses vinguessin a viure en la còrpora de la que la vostra ànima se n'hauria fruit.

L'alegria de muntanya és tan característica que quan ja l'heu sentida una vegada podeu evocar-la com una cançó. A poc a poc sentiu com la rectora direcció de la intel·ligència us abandona i la vostra sensibilitat vibra com una lira d'infinites cordes polsades per una àura subtil, i és tota la complexa impressió d'aquella anada a Sant Pere de Roda o al Turó de l'Home o a Escornalbou, que torna amb les seves imatges, i remors, amb els colors i les flaires i el suau oreig i la transparència de l'aire i les ombres i la llum i les fonts gemades.

Els records més pulcres de la meua vida són de quan la mare era jove i formosa com una Madona i serven el perfum de les seves alegries de muntanya, en aquell temps que passava la vida al bosc cantant amb el seu pare per a que la veu els fes companyia en la soledat. Haurieu hagut de sentir-la quan cantava:

*Alli dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses, de quatre en quatre,
i els clavells, de cinc en cinc.*

Els ulls se li entelaven com el que refa mentalment una visió llunyana i la cara se li ablania en un diví somris que era la meua glòria i en el tramuntar de la vellesa es encara entranyable recança. ¡Ai muntanyes que foreu l'encant i l'amor dels seus ulls, adorables memòries!

La terra nostra ho és terra de muntanyes joioses, abrigades de fastuosa vegetació de cara al nord, colrades del sol cap al migdia. Segles ha que la nostra raça renova la seva alegria en les festes tradicionals de la muntanya, on hi celebra el retorn de la Primavera en la Pasqua florida i arbora en el solstici d'estiu els foès de Sant Joan. Tant el Canigó, que porta blanca la pellissa, com el Montserrat, de espadats alterosos, i el Montseny, d'ample i majestuosa silueta, són per als catalans ares de benigna alegria.

No hi ha res al món tan sedatiu com les festes majors de les nostres muntanyes. Les campanes que tritlegen en el cloquer de la vella ermita romànica, la cobla humil que convida a la dansa, ressonen en les altes valls com nuncis de pau i de fraternal joia. ¿Quí us ha sentit que no us enyori? El silenci que cau dels cims alterosos abriga el so pueril de la cobla com una ressonància del caseriu minúscul, vas de l'humà platgeri que no arriba a perforar la calma i el repòs de les monstruoses series adormides.

IV

Quan tomba el mes de maig, les muntanyes, fins aleshores ermes, es cobreixen d'una forra luxuriant. A la ciutat no passa res; talment que els veïns ja fan prou si se adonen de que els arbres del passeig treuen la fulla nova.

Però a la muntanya les plantes que semblaven mortes rebroten i treuen noves gèmoles i innocents flors. No hi ha bancal de terra que no es transformi en una ara de pau. Milers de flors esclaten en

colors variadíssims, i la forra que cobreix benigne la terra no és el resultat de un arbitri humà, sinó manifestació espontània de milers i milions de vides que resorgeixen alhora evocades per la màgia de la primavera.

No hi ha home que no es senti commogut per aqueix miracle de la renaixença anyal. Encara no farà una setmana que haviu passat per aquell camí entre les herbes ressecades quan us heu adonat de que els arbres es cobreixen de pàmpols i de que els marges reverdeixen, en una riquíssima varietat de formes i de tons. Els ceps en el primer esclat ja mostren els gotins minúsculs; els cirerers d'una setmana a l'altra passen de les flors als fruits. Però en els erms, en les terres abandonades, en els marges s'afanyen a brotar i florir milers d'herbetes, entremaliades enredadores, criatures humils que, descurades dels homes, es fan a la ventura com els canis dels ocells.

Aleshores l'home a qui l'orgull i la vanitat no han envoltat d'una eixorca mortalla experimenta una emoció suauíssima que transforma el sentiment de la Natura en sentiment religiós. Per un ínnim anhel de germanat dona un comú sentit a la florida de les plantes i a la nostra bondat. Tots els éssers vivents s'han posat en marxa a la veu del Pastor que mena el ramat de les estrelles, i cada flor és un himne i cada fruit una oració, i tots els éssers es cerquen apassionadament per la mateixa influència d'un sol amor diví.

Heu aquí perquè jo trobo en les muntanyes els més bells jardins de les criatures de Déu. L'home de les ciutats és tan inginyós com eixut de sentiments, per tant que l'exclusiu contacte amb els seus semblants li desenrotlla monstruosament una sola mena de virtuts. Mentre que a la muntanya unes plantes li parlen amb les pròpies olors, altres el conviden amb les seves imatges de colors que l'encisen, altres el tenten amb els fruits o el renyen amb les punxes o amb el verí. Tots els sentits de l'home resten a l'aguait en la muntanya per a entendre el variadíssim llenguatge dels éssers, que parlen, riuen, canten, ploren i s'esgargamellen cadascú des del seu món de vitals frisances.

V

En les muntanyes de Catalunya abunden els santuaris, grans els uns com gegantines arnes d'abelles que xuclen la mel del Senyor, humils els altres com colomes perdudes en les soledats, poncelletes que esclaten en les festes assényalades d'un divinal perfum.

Però en les muntanyes de Catalunya se hi lleven també encara ròncas castells, altars de la Pàtria, fogars de llibertat. En les seves muralles la nostra raça hi va escriure els drets de la Nació Catalana amb la sang dels tirans i dels enemics.

Terra de pau i de benigna justícia és la nostra, on els homes de tot el món hi adquirien en breu temps el dret de ciutadania, on la dona podia ésser senyora i majora del seu clos, on els reis pagaven els vèctigals, on per una essencial manifestació del temperament i del seny els homes per a parlar enraonaven.

Però ésser enraonat no vol dir ajupir-se per reflexió, ni el tènir seny ens priva de veure que la llibertat val tant o encara més que la vida. Com més enraonat és un poble més es revolta contra la injustícia, i lo que és per nosaltres mai com enfront de la tirania pot dir-se que cada català té un rei al cos.

Si les muntanyes són joiosa de l'eterna renovació, són també amagatall propici per a refer-hi les forces abans del combat. Aleshores el jovent canta una cançó ben diferent de la que em cantava la mare:

*Alli dalt de la muntanya,
pare, deixeu-m'hi anar,
no pas per ballar sardanes
sinó per batre el tirà.*

Plaenta és la pau de les hortes on s'hi estarrufa la pompa de les verdures i dels fruiterars, quan les mongeteres s'hi enfilen per les canyes o ara que la negror de les canoques emmascarades es nega entre la rojor de les roselles abrandades. Però en les hores decisives per a la llibertat, el pit armat de Catalunya són les seves muntanyes amb la seva espessa forra de brucs, de garrigues, d'arbossos i de ginèsteres, amb la rosseganta cabellera de les bardisses en els còrrecs, amb la seva ombra patriarcal de les rouredes i dels alzinars.

Quan vinga el temps d'aplegar-se en la verneda sota dels olms i dels lladoners, vora les fonts hi fruïrem amb l'esposa i els fills la pau retrobada. Però mentrestant, fills de la terra catalana, respectem els vells alzinars; no permetem que la destralt enguegi rostos avall la mata protectora, per si el nostre jovent s'hi hagués d'amparar.

Beneïtes sien les muntanyes regalades, que són l'encís dels nostres ulls, l'alegria dels nostres cors i la cuirassa de la nostra voluntat. ¡Ensenyeunos encara una vegada més a nosaltres, els homes que comptem per anys la nostra vida, aqueixa lleçó dels segles que heu contemplat immòbils per a fortificar en les nostres ànimes la fe en les coses que no poden morir!

PERE COROMINAS

*Aplec Excursionista d'Olerdola,
12 Juny de 1921.*

De Agricultura

EL BERSIM,

el millor dels ferratjes d'hivern

Donat a coneixre en el Congrés Agrícola celebrat a Lleida per la Federació Agrícola Catalana Balear, ha sigut ensaijat per numerosos agricultors i experimentats tècnics que han consolidat la seva alta estima. Centenars d'exemples ho posen de manifest.

Ofereix el *Bersim* el major interès agrícola per les següents raons:

Per constituir un abundant i ric proveïdor de ferratge, amb rendiments que superen als del aufals; dona de 50 a 60 tonelades per hectàrea de ferratge verd durant la temporada.

S'acomoda i adapta a les terres més variades. Lo propi que l'aufals durant l'estiu, dona rendiment de ferratge verd tot l'hivern, proporcionant-lo precisament en la època en que's fa tant difícil conseguir aliments per al bestiar.

Se conreua com les demés ferratjeres, i la seva herba, tendre o seca, constitueix un suculent i nutritiu aliment per a tota mena de bestiar, que l'menja goludament, des del bou al conill; integrant-lo essencials principis nu-

tritius. Estimula en alt grau la secreció de la llet.

Per ser una lleguminosa, constitueix un element econòmic per a adobar les terres en fertilitzants nitrogenats, disposantles en condicions per a proporcionar abundoses cullites enterrant-lo al florir. La «cultiva» en les vinyes feta amb *Bersim* resulta altament beneficiada.

Neteja d'herbes parasitàries i perniciosas a les terres.

Permet prescindir amb el seu ús, de l'aplicació d'adobs nitrogenats, doncs els cultius de *Bersim* acumulen quantitats importantíssimes d'azoe de l'atmosfera en les terres on se conreua.

Se sembla des de l'agost fins al març. Si's fa de setembre a Octubre, es poden donar ja diferents dallades a l'hivern, quan no's té ni aufals ni cap altre ferratge. Es precisen de 25 a 30 kilos per hectàrea.

Les extenses plantacions de que se n'ha fet a Algèria, Nord de Africa, França i altres terres mediterrànies, després d'haver-lo recomanat el savi agrònom doctor Trabut, constitueix una eloqüent demostració del valor del *Bersim*, que proporciona pletòrics augmentos en les produccions agrícoles i remaderes.

Fou introduït a nostra terra per la notable publicació agrícola de Barcelona *El Cultivador Moderno*, on poden sol·licitar nostres llegidors tota mena d'informacions referents al mateix.

Associant-lo a l'aufals, fa que les plantacions d'ambdues lleguminoses no s'interrompi i es tinga ferratge verd durant tot l'any.

Nombrosos certificats i documents probatoris dels resultats favorables que ha donat el *Bersim* de personalitats agràries de Catalunya, des del Director de la Estació Olivarera de Tortosa fins al perit agrícola de Banyoles don Miquel Ordís, no fan més que confirmar tot quant queda dit. Enguany es multipliquen les experiències, lo que fa creure que el *Bersim* serà d'aquí en endavant un element imprescindible en les pràctiques agronòmiques de nostra terra.

R. DE MAS SOLANES

Sessions de l'Ajuntament

ORDINARIA DEL DIA

La presideix l'Alcalde, assistint-hi els dos Tinents i els regidors Srs. Rocas Serra, Planas Robert i Martí Escala.

Aprovada l'acta de l'anterior, es queda enterat de les gestions fetes per l'Alcalde prop la Caixa de Pensions per lo del Segur Obrer als empleats municipals, per lo que s'ha de fer la classificació per edat. (L'Alcalde diu això com a cosa nova, essent ja vell de tan sapigut.)

La Presidència dona compte d'haver rebut una comunicació proposada del Grup Cultural de la «Casa del Poble» interessant unes qüestació i sotscripció públiques a benefici dels minyons sortejats a Sitges que lluiten al Marroc per mar i terra, demanant la cooperació i ajuda de l'Ajuntament i fent-se extensiva a les societats.

L'Alcalde espera que tots els regidors estaran conformes amb la proposició; diu que es podria fer la recaptació pública el diumenge al matí, podent-hi concorre les bandes de música per donar-li més relleu i importància i assistir-hi l'Ajuntament i autoritats.

En Durán hi està conforme, demana que tots els soldats se'n beneficiïn; no li sembla prou bé la capta pública, perquè no tindrà gaire interès, ja que molts han cooperat a les sotscripcions iniciades per les societats de la vila; no obstant, anirà d'acord amb el parer dels demés regidors.

En Martí està conforme amb la proposta del Grup Cultural, però desitja que formessin part de la Comissió varis membres junt amb els organitzadors, perquè tots en tinguin esment i es fassi ben públic, evitant-se així lo que digné un soldat que serví en altres guerres a Melilla, que si bé a Sitges es feu una recaptació, allà no arribaren els quartos; demana també que s'enviïn directament a cada soldat i no es fassi a cap caixa general.

En Julia contesta que sempre que se han fet sotscripcions per a Melilla s'han enviat els diners recaptats i sempre han arribat allà.

En Serra, vivament, diu que lo que ha manifestat En Martí és perquè l'Alcalde no toqui els quartos, perquè se'ls queda; que l'Alcalde sembla que no pugui tocar res; aquesta és la intenció perquè ho ha dit En Martí; que les coses no es diuen d'aquesta manera, havent-se de parlar amb més serietat; que si ell presidís, quan diu això li treuria la paraula i no el deixaria parlar; que sempre diu que l'Alcalde es queda els quartos; doncs que vingui amb dades a demostrar-ho.

En Martí Escala li contesta repetint lo que digné un pare de família que, quan era soldat, serví a Melilla al Regiment de Sant Quintí, que fent-se 700 duros a Sitges, allà no arribaren els quartos; que dit individu actualment també té un fill servint al Marroc i a l'enterar-se de lo que es projecta ara arreu ho diu ben públicament; en la data aquella no era pas Alcalde En Julia, que per això demana que lo recaptat no vagi en cap caixa general, sinó per via directa.

En Julia insisteix que els diners aleshores recollits arribaren al seu destí; que sempre que s'han fet coses d'aquestes s'han fet bé.

En Mitjans està conforme amb lo proposat pel Grup Cultural; s'estranya de que En Martí s'hagi fet eco de coses que no sab si són certes i que poden haver-se dit perquè sí; que si ell presidís, davant les declaracions fetes ja haguera saltat del silló i l'haguera fet saltar amb una trompada (ridents arca de l'escolt se'n va al lloc que seu En Martí) escalés avall; perquè—diu—ja n'estic cansat de sentir-lo, sab, i això s'ha d'acabar; mentres...

En Durán s'alça i se'n va cap allà.

En Planas Robert protesta de la passivitat de la Presidència, que no posa ordre i que així no es respecta als regidors.

En Martí va dient, als crits d'En Mitjans: Molt bé, Joanet, molt bé!

Aleshores En Julia diu, suplicant: Mitjans! Mitjans!

Aquest, sense deixar la paraula i sense donar cap de les trompades anunciades, retorna al seu lloc, dient a En Planas Robert: Perquè vostè també ho ha de comprendre, que de la manera que ho diu...; vostè moltes vegades vol dir lo mateix, però ho diu d'altra manera, que ningú s'enfada.

L'Alcalde, passant la maroma, sense volguer enfondir tampoc respecte la intenció de les paraules d'En Martí, que els seus lacayos consideren ofensives, busca l'aprovació de la proposta del Grup Cultural de la «Casa del Poble», que ho és per unanimitat, amb l'aprovació també de lo proposat per En Martí, quedant ja llest l'incident.

En Planas Robert demana la paraula per parlar del mateix assumpte.

L'Alcalde: Però si ja està llest.

En Planas Robert: Demano la paraula per a protestar de la forma incorrecta com s'ha desenrotllat l'incident: no veig ni que l'ofes es dongui per satisfet amb les paraules de la Presidència, ni que el ofensor es confessi equivocacat en el seu gest incorrecte. Jo, que procuro, fins quan acuso, ésser lo més correcte possible, doncs amb tot i això en alguna ocasió m'hi sentí paraules despectives i de desafi, a les que no he donat importància; però avui hi ha hagut intent d'agredir, o al menys excitar a l'ofes per a que agredís, i la Presidència no ha tingut prou autoritat per a fer comprendre als membres de la majoria la seva actitud incorrecta; i com que nosaltres tenim l'obligació de creure'ns amparats per la Presidència, si aquesta no compleix amb el seu deure reproduirem la queixa a qui correspongui, ja que no podem actuar sense trobar ampar al nostre dret.

L'Alcalde, deixant incontestades les paraules d'En Planas Robert, continua en l'ordre del dia, de la que, abandonant nostre reporter el Saló, en donem l'extracte oficial.

S'autoritza a l'Alcalde per a comprar una bandera espanyola per issar a El Baluart i per a fer pintar el pal.

S'acorda donar 15 dies de temps a D.ª Bonaventura Ferret, vda. Catusús, perquè arregli la casa n.º 48 de La Ribera que, segons dictamen de l'Arquitecte, amenaça perill per als transeunts.

Es dona autorització a l'Alcalde per a que fassi fer un pregó fent constar els preus de taxa, especialment el dels ous, i fassi imprimir unes fulles que continguin els preus de les subsistències per tota la província i es fixin en lloc visible de les botigues.

A proposta d'En Durán s'acorda contribuir amb 50 pessetes a la sotscripció oberta a Espanya a favor dels famolencs de Rússia; i s'ajoca la sessió.

Dietari de la vila

Diumenge

La Comissió del «Centre Nacionalista Català» portadora de l'esplèndida tòia-corona al monument de Rafael de Casanova, a l'arribar al sudit lloc ha estat objecte d'entusiasta ovació, essent l'ofrena una de les primeres.

Procedents de Guantánamo i Santiago de Cuba, havent desembarcat a La Corunya del trasatlàntic «Macoris», arriben nostres compatricis En Josep Masip Izabal, En Manel Farreras Selva i En Lluís Soler Dalmau amb sa esposa, D.ª Rosa Planas Carbonell, i fills.

Sien benvinguts.

A les onze del matí surt del Temple parroquial una solemne processó de rogatives per a implorar que s'acabi la guerra del Marroc i que els fills de la vila que lluiten en la mateixa en surtin indemnes; portant el Sant Crist vers el Santuari del Vinyet i figurant en la religiosa comitiva nombrosíssima concurrència i autoritats.

Ja en el Temple, que està profusament enllumenat, es celebra una missa, durant la qual el Sr. Regent pronuncia un commovedor sermó, cantant-se després la Salve i els Goigs.

La processó, que ha anat al Vinyet per la Plaça de la Constitució i carrers Major i Sant Francesc i Carretera, retorna pels passetjos Benapiès i Ribera i carrers Nou i Major.

Dimecres

A les cinc de la tarda reb cristiana sepultura el cadavre de l'apreciat conveí En Pere Gresa Peris, que morí ahir, als 44 anys d'edat.

El difunt, des de molts anys, era capataç de la brigada de vies i obres de la Estació de Valcarca; no obstant, l'actual majoria de l'Ajuntament l'eliminà del Padró de vehins, veient-se, per lo tant, privat del dret del sufragi.

A les set del vespre a la casa n.º 4 de la Plaça de la Indústria s'ha descobert un horrorós infanticidi.

Una noia soltera, per amagar el fruit de sa deshonra, el degollà i amagà després.

Al lloc del succés s'hi han personat el Jutjat i la Guarda Civil, essent detinguda l'autora.

Dijous

En la Iglésia de les Monjes Mercedàries comença la solemne novena a la Verge de la Mercè, amb exposició del Santíssim Sagrament; el Rvmt. P. mercedari don Serapi González Gallego pronuncia una eloqüent oració sagrada.

La nombrosa i distingida concurrència que hi assisteix ocupa tot el Temple.

DISSABTE

En el «l'abelló de Mar» té lloc un Ball de disfresses, que es veu molt animat, tant per la concurrència de disfressades com per les moltes famílies que hi assisteixen, donant-li així més relleu.

El «Sextet Mozart» és molt aplaudit per la selecció de nous ballables que executa.

DIUMENGE

A les onze del matí de la Plaça de la Constitució surt la comitiva que, respondent a la iniciativa del Grup Cultural de la «Casa del Pueblo», va a fer la recaptació en profit dels soldats i marins del cupu de Sitges que lluiten al Marroc.

Obra la mateixa un nombrós estol de senyorettes postulantes, bandes de música d'El Retiro i Prado, una comissió de joves portant una manta, cartell alegòric de la recaptació, la presidència oficial, formada per l'Alcalde, Jutge, Regent, Cap de Somatent i Fiscal, nombrosos comissions de les societats, públic, etcètera, etc.

El producte íntegre de la recaptació pública ha estat de 1019 pessetes, a quina suma tenim entès s'hi afegirà la recollida a la Iglésia parroquial i la de les societats recreatives, fent-se remeses periòdiques als minyons que estan lluitant, que són: Pere Amposta Quexalós, Tomás Niubó Bausach, Joan Mora Esco-

fet, Joan Pascual Codina, Marià Milà Mirabent, Salvador Serra Vivó, Pere Curtiada Ferrer i Josep Soriano Samper, de l'arma d'Infanteria; Antoni Vivó Comas, de la de Cavalleria; Antoni Pagès Gustems, de la de Enginyers; i Agustí Bertràn Crespo, de la d'Artilleria.

Deixem de donar informes, per no tenir les dades suficients, dels que serveixen a l'Armada.

Nostra més sincera felicitació als organitzadors, dels quals hem rebut la lletra que a continuació transcrivim:

Sr. Director de BALUART DE SITGES

Present.

Molt senyor nostre: En nom del Grup Cultural d'aquesta vila, iniciador de la qüestació pública que es porà a bon terme el passat diumenge, li preguem es serveixi exposar en les columnes del periòdic que baix sa digna direcció es publica, la reconeixença que sentim envers quants contribuïren a tan benèfica obra, principalment a les simpàtiques senyorettes que postularen pels carrers, a l'artista Sr. Vidal, que pinta el cartell que anava al davant de la comitiva, a les bandes de música del Prado i Retiro, dirigides pels mestres Srs. Torrents i Tort, les quals s'oferiren espontàniament tota vegada que es tractava d'un benefici, als joves d'ambdós locals i als del «Club Deportiu Sitgetà» i a tots els que prengueren part en l'esmentat benefici.

Donant-li les mercès anticipadament, aprofita l'ocasió per oferir-se de vostè S. S.—Per la Junta, *Sebastià Vidal*, Secretari.

Sitges, 22 de Setembre de 1921.

En el Camp d'Sports se celebra un partit de foot-ball entre una selecció del «Barcelona» i el «Sitges», guanyant els d'aquí per 7 goals a 1.

Té lloc a Terramar una renyida «poule» de deu trets a 75 metres entre «amateurs» que s'hi disputen 3 formoses copes ofertes pels Srs. Mateu i Pey-poch i la «New-York».

Dels 34 tiradors inscrits se'n classifiquen 12; siguent adjudicats els premis als Srs. Delqué, 71 punt; Bosch, 69 id., i Mateu, 68.

L'organitzador de la festa, Sr. Marymón, fou molt felicitat per la selecta concurrència que hi assistí.

Matí i tarde va evolucionar pels aires arribant-se fins a sobre de la població un magnífic aeroplà pilotat pel destre aviadador Sr. Canudas.

DIBUNDRE

Aquest migdia, per la costa de Sant Sebastià talment semblava que hi passés un convoi d'aprovisionament com els que s'vuen pels vols de Melilla.

Sis camions, de renglera, completament carregats, enfilaven la pujada.

¿De què es tractava?...

Senzillament: Abandonant la nostra població els il·lustres i distingits senyors de «Marycel», Mrs. Deering, perquè marxessin a Xicago, havien vingut a carregar... I per no passar per dintre la vila, en surtien pel Port-Alegre, pujaren cap dalt al Cementiri, tombaren cap el Pas d'En Barraca, atravessaren la via fèrria i tiraren cap avall fins a trobar la carretera de Barcelona. Es dir: la mateixa ruta que en tantes i tantes ocasions fan els cotxes fúnebres.

De tots modos, era bonic contemplar-ho; eh?...

El Centre Excursionista «Sitges» efectuarà demà, diumenge, una excursió al Puig de Montgròs, de Sant Pere de Ribas on s'esmorzarà. Surtida, a les cinc del matí i retorn a les onze.

En el Teatre del Retiro hi ha anunciada per a demà la representació de les obres líriques «Lysistrata» i «Agua de noria», a càrreg dels aficionats.

Fàbrica MOSAICSANTON PAGÈS I C.^a

SITGES

Grandioses existències

Varietat en artístics dibuixos
d'exquísida novetatEls creixent pels seus bons resultats
d'aquesta nova indústria sitgetana

PREUS REDUITS

Carretera de Barcelona, n.º 3
SITGES**Yoghourt Natural DANONE**

— MAYA BÚLGARA —

Con el Yoghourt Natural Danone traemos el verdadero yoghurt búlgaro.

Nuestro yoghurt es el elaborado por especialista según los procedimientos naturales e higiénicos tradicionales en Oriente, y posee en grado superlativo propiedades alimenticias, desinfectantes terapéuticas reconstituyentes y de longevidad, resultando de grandísima eficacia contra las enfermedades del aparato digestivo (estómago, hígado e intestinos) anemia, decaimiento, abarcando además su campo de acción casi todas las enfermedades. Es por lo que es recomendado por los médicos de Barcelona.

Certificados del Excmo. Ayuntamiento de Barcelona y de varios eminentes Doctores de esta capital se hallan siempre a disposición del público.

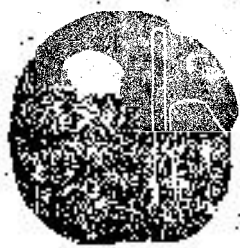
Sepúlveda, 183 - CENTRAL - Teléfono 5197 A

Carme, 25; Petritxol, 13; Sant Pau, 5; Sant Pau, 21; Comte Assalt, 9; Ronda Sant Pau, 4; Corts, 426; Villarroel, 7; Rbla. Canaletes, 1; Aribau, 13; Sigle; Comerç, 23; Aribau, 73; Aribau, 135; Salmerón, 162; Balmes, 149; Universitat, 131; Mallorca, 249; Mallorca, 321; Aragó, 325; Girona, 68; Claris, 49; Alta Sant Pere, 76; Escudillers, 56.

y principales Farmacias; entre ellas:

Dr. Massó Arumí: Rmbla. Canaletes, 1; Dr. O. Capella: Lauria, 12 y 17; Dr. E. Ferrer: Ronda S. Pedro, 2; Dr. M. Llenas: Muntaner, 393 S.G.; A. Esquerdo: Consejo de Ciento 314

BADALONA: Farmacia del Dr. JUAN SURROCA: Calle del Mar, 76.

SITGES : Farmacia de J. FERRET ROBERT : Parelladas, 1**Phosphorrenal ROBERT**

RECONSTITUYENTE granulado - elixir - inyectable

PREPARADO POR JOSÉ ROBERT Y SOLER

INGENIERO QUÍMICO Y FARMACÉUTICO

Calle Lauria, 74 - **FARMACIA** - BARCELONA**Camiseria y Corbateria**

32, BOQUERIA, 32

• BARCELONA •

GRAN ASSORTIT

en

Camisas, corbatas, mocadors
y tots els articles pertanyents al ramLa Camiseria que ven més barata
Especialitat en camisas a mida**Dr. M. Farrán**

Cirujía-Dentista nort-americà

Parelladas, 30 - Sitges

**Moscatell Ilegítim
VIDUA DE ROBERT**

A LITRES I EMBOTELLAT

Sant Pere, 3

SITGES

Gran Magatzem de MOSAICS i RAJOLES de totes menes

ARREMBADORS de Rajoles de Colors de totes classes Representant exclusiu de les RAJOLESBELGUES marca H de la casa Guilliot de Bruxelles

JOAQUIM IMBURO

Sant Bartomeu, 42

— **SITGES** —

Telefons 338 i 393